

— se consideră că un autovehicul închiriat printr-un contract de leasing și calificat drept bun de capital este utilizat în scopul operațiilor taxabile dacă persoana impozabilă care acționează ca atare dobândește acest bun și îl afectează în totalitate patrimoniului întreprinderii sale, deducerea TVA-ului datorat în amonte fiind integrală și imediată, iar orice utilizare a bunului respectiv pentru nevoile private ale persoanei impozabile sau ale personalului acesteia sau în alte scopuri decât cele ale întreprinderii fiind asimilată unei prestări de servicii efectuate cu titlu oneros.

2. Articolele 168 și 176 din Directiva 2006/112 nu se opun unei reglementări naționale care prevede excluderea de la dreptul de deducere a bunurilor și a serviciilor destinate unor livrări efectuate în mod gratuit sau altor activități decât activitățile economice ale persoanei impozabile, cu condiția ca bunurile calificate drept bunuri de capital să nu fie afectate patrimoniului întreprinderii.

(¹) JO C 145, 14.5.2011.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 16 februarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Landgericht Hamburg — Germania) — Jürgen Blödel-Pawlik/HanseMerkur Reiseversicherung AG

(Cauza C-134/11) (¹)

(Directiva 90/314/CEE — Pachete de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite — Articolul 7 — Protecție împotriva riscului de insolvență sau de faliment al organizatorului — Domeniu de aplicare — Insolvențabilitatea organizatorului ca urmare a utilizării frauduloase a sumelor achitate de consumator)

(2012/C 98/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Hamburg

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Jürgen Blödel-Pawlik

Pârâtă: HanseMerkur Reiseversicherung AG

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Landgericht Hamburg — Interpretarea art. 7 din Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite (JO L 158, p. 59, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 248) — Protecția împotriva riscului de insolvență sau de faliment al organizatorului — Insolvențabilitatea organizatorului ca urmare a utilizării frauduloase a fondurilor depuse de consumatori — Aplicabilitatea Directivei 90/314/CEE

Dispozitivul

Articolul 7 din Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul său de aplicare o

situație în care insolvențabilitatea organizatorului călătoriei este urmarea comportamentului fraudulos al acestuia.

(¹) JO C 179, 18.6.2011.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht München I (Germania) la 9 decembrie 2011 — Karl Berger/Freistaat Bayern

(Cauza C-636/11)

(2012/C 98/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht München I

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Karl Berger

Pârât: Freistaat Bayern

Întrebările preliminare

- Articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (¹) se opune unei reglementări naționale care permite informarea publicului prin menționarea denumirii produsului alimentar sau a hranei pentru animale, precum și a societății sub al cărei nume sau nume comercial a fost fabricat sau prelucrat sau distribuit produsul alimentar ori hrana pentru animale, în situația în care un produs alimentar care nu este dăunător sănătății, însă este impropriu consumului, în special un produs alimentar de zgustător, este sau a fost distribuit în cantități care nu sunt neglijabile sau în situația în care, având în vedere proprietățile sale, un astfel de produs alimentar nu a fost distribuit decât în cantități reduse, însă pentru o perioadă mai îndelungată?
- În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, răspunsul la prima întrebare este diferit în cazul în care faptele s-au produs anterior datei de 1 ianuarie 2007, dar după ce legislația națională a fost aliniată la regulamentul menționat mai sus?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 8, p. 68).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 3 ianuarie 2012 — Trianon Productie BV/Revillon Chocolatier SAS

(Cauza C-2/12)

(2012/C 98/15)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden